

KIS LAP

A BIZDRÁ KUTYA BIZTATÁSA. (Lásd a 379. lapon.)

A KÉT TESTVÉR.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

NÁSNAP reggel Lajos sietett fölkeresni Kövesi urat, most már nem főnökét, hanem társát, kihez azonban ezután is igazi fiúi tisztelettel ragaszkodott. Őszintén elmondta neki Károly történetét s tanácsot kért, mit tegyen szerencsétlen testvérel. Az öreg ur komolyan végig hallgatta s aztán így szólt:

— Kedves Lajos barátom, ez bizony szomorú dolog. Fájdalom, én attól félek, hogy minden jó szándékod mellett is nem igen fog sikerülni jó utra térítened azt a szerencsétlen ifjút. No, de azért megpróbáljuk. Kissé nehéz lesz ugyan, mert, mint mondod, Károly nem tanult semmit s azt hiszem, dolgozni nem is szeret. Hanem tudok én épen neki valló állást, — legyen fölügyelő a raktárunkban dolgozó munkások fölött; kap tisztességes fizetést s ha jól viseli magát, szerényen ugyan, de becsülettel megélhet.

Lajos köszönettel fogadta derék öreg társa tanácsát s úgy is történt, mint Kövesi ur mondta. Károlyt megtették felügyelőnek a raktári munkások fölött s úgy látszik, hogy Károly maga is meg volt ezzel elégedve. Belátta, hogy tulajdonképen ezt sem érdemelte s csak testvéreinek köszönheti, hogy ismét megjelenhet becsületes emberek társaságában. Egy-két hétig tehát nagyon jól ment minden s Lajos már örült és szüleinek megírni készült, hogy Károlyt ne sirassák, mert megkerült és végre valahára jóra-

való ember vált belőle; de fájdalom, korán örült s csakhamar kitűnt, hogy a tapasztalt öreg Kövesi nagyon jól ismeri az embereket! Amit előre mondott, be is következett.

Alig mult néhány hét, már terhére kezdett esni Károlynak a rendes élet; mindinkább elhanyagolta kötelességét, ide s tova kóborolt és haszontalanságokra elpazarolta pénzét, mikor pedig kifogyott mindenből, Lajoshihoz ment és tőle követelt pénzt.

— Csak nem kívánod, mondá mindig, hogy testvéred szükölködjék, mikor te gazdag ur vagy? Van neked, adhatsz!

Lajos adott is, de mindannyiszor komolyan intette Károlyt, ovakodjék régi gonosz szokásaitól. E jó tanácsok azonban nem használtak. Kevés idő múlva Károly már ismét a régi volt, rossz cimborák társaságában mulatott s a jó Lajosnak akárhányszor szégyelnie kellett, hogy Károly az ő testvére. Szomoruan gondolt arra, hogy utoljára is rossz vége lesz a dolognak. Aggodalma rövid idő múlva be is teljesedett.

Egy este lélekszakadva rohant be Lajoshihoz egy munkás, kérve őt, siessen Károlyhoz, ha még életben akarja látni.

— Mi baj? Mi történt? kérdé Lajos ijedten.

— Bizony nagy a baj, kérem alászan, felelt a munkás. Tetszik tudni, nem messze innen van egy kurta korcsma, melyben mindenféle naplopó, haszontalan emberek szoktak éjjel nappal mulatni. Mi figyelmeztettük Károlyt, ne járjon oda, mert ott gonosz társaságot talál; de ő mégis mindennap odament s nagyon jól

találta magát a rosz czimborák között. Ma este is ott volt . . . valami fölött összeveszett egy goromba ficzkóval, birkózni kezdtek, azután kést ragadtak föl az asztalról s addig vérezték, sebezték egymást míg Károly eszméletlenül rogyott a földre. Haza vitték, — de nem hiszem, hogy holnap reggelig megéljen.

— Isten legyen irgalmas szegény testvéremnek! kiáltá Lajos.

Egy pillanatig sem késve, sietett Károlyhoz s valóban mindent úgy talált miként a munkás elbeszélte. Mély nagy seb volt Károly mellén. Sápadtan, majdnem eszméletlenül feküdt az ágyon; de midőn Lajos közeledett hozzája, néhány pillanatra még föleszmélt és összeszedvén utolsó erejét, töredezett hangon így szólt;

— Lajos . . . édes jó testvérem . . . én meghalok . . . érzem. Tudom, nem is érdemeltem más sorsot . . . ez méltó büntetés sok gonoszágomért . . . Mondd meg kedves szüleinknek, hogy bocsássanak meg nekem a sok szomorúságért, melyet nekik okoztam . . . és te is bocsásd meg, édes Lajosom, hogy ellened annyit vétettem . . . Légy boldog . . . Isten veletek!

Többet nem bírt szólni; még néhányszor fölsohajtott s egy percczel később Lajos karjai közt meghalt.

— Ime szomorú vége egy eltévelyedett ifjunak! szólt az öreg Kövesi, ki a szerencsétlenség hírére hallván, szintén odasietett s aztán vigasztalta Lajost, ki őszintén siratta szerencsétlen testvérét.

Most már nem lehetett többé titkolni szülei előtt Károly sorsát, megírta tehát nekik s a jó öregek és Juliska is sokáig zokogtak a szerencsétlen Károly

fölött, ki saját hibájából oly szomoruan fejezte be életét.

A bánatért azonban kárpótlást nyertek Lajosban, ki ezután szüleit és a kedves Juliskát is fölhozatta magához Budapestre. Itt éltek ezentúl együtt csöndes boldogságban, kölcsönös szeretetben. Lajos megmaradt mindvégig a becsültség, szorgalmas munka ösvényén s olyan derék férfit, hogy mindenki tiszteli, szereti és keresi barátságát.

A TILOS HALÁSZAT.

— Beszélyke. —

ZÉP meleg nyári nap volt, a madarak vigan zengtek a kert árnyas lombjai között, a munkások szaporán dolgoztak kint a mezőkön, — mindenki mozgott, dolgozott, játszott: csak az a kis fiú ott a csinos falusi lak egy szobáscájában, a kis Ferike fekszik bágyadtan, szomoruan az ágyban. Még a napot sem láthatja, mert az ablakfüggönyt leeresztették, nehogy az erős világosság sértse Ferike szeméit. Mozdulatlanul, sápadtan feküdt a kis fiú, — mert nagyon, nagyon beteg volt s a mama és a doktor bácsi ugyancsak sokat virrasztottak mellette. Most már kissé jobbra kezdett fordulni a betegség, de csak nagyon lassan s Ferike,

1874

ki mindössze is még csak hat éves volt, már nem akarta többé lenyelni a keserű orvosságot, melyet a doktor bácsi rendelt. Hiszen már annyit szedett, és még mindig nem mehet ki, nem bír fölkelni ágyából.

A jó mama biztatta, vigasztalta a kis beteget, de bizony végre már ez sem használt. Szegényke! Oly leverten feküdt ott!

Gondolatai messze jártak, kint a szabad mezőn az erdőben, a csergező pataknál, a hol annyit szaladgált, játszadozott, mikor még egészséges volt. Ugy vágyott oda ismét!

Épen ütött az óra, orvosságot kellett szedni s a mama így szólt:

— Itt az orvosság, fiacskám . . . szedjed!

— Oh, mamácska . . . nem kell . . . olyan keserű . . . nem kell már több orvosság . . . hozzanak nekem egy halacska . . . igen, egy szép eleven halacska!

— Mit gondolsz, kis fiam! Mire való volna neked a halacska? És hol vegyünk eleven halat?

— Oh, van a patakban, emlékszem, magam láttam, milyen vigan uszkálnak ott . . . olyan szépek! Oh!

Török képek: Séta a szolga hátán.

(Lásd a 381. lapon.)

A szegény kis beteg a nagy láztól alig tudta, mit beszél; most mindig csak a halacska forgott a fejében s mert nem kaphatta meg, könyekre fakadt.

Épen ekkor csöndesen megnyílt az ajtó s valaki halkán mondá:

— Nénike, szabad bemenem?

— Ez Károly! szólt Ferike, megismerve játszótársa hangját.

Csakugyan Károly volt, a szomszédban

lakó Zsiga bácsi hét éves fiacskája, ki mindennap hiven meglátogatta beteg pajtását. Jó szívű, kedves fiu volt s látván a könnyet Ferike szemében, részvéttel kérdé:

— Nénike, mért sir Feri?

adhat

könyv

valós

halat

már n

Kár

pillan

dolko

komo

csiná

valan

fonto

törné

Aztá

zotta

petta

hez s

Ferik

lesz h

valan

dérk

talán

pen

talán

délut

F

lenül

fejét.

sékb

ninc

soha

igaz

— Halacskát kíván s ezt persze nem adhatok neki.

— Halacskát? Oh, van az én képes könyvemben . . . majd elhozom.

— Nem fecstett halat kíván, hanem valóságos, eleven halacskát.

— Eleven halat? Hm! Az már más!

Károlyka egy pillanatig gondolkodott s oly komoly arcot csinált, mintha valami roppant fontos tervben törné a fejét. Aztán határozottan oda lépett a kis beteghez s így szólt:

— Ne sirj, Ferike . . . majd lesz halacska . . . valami jó tündérke majd hoz talán . . . ha szépen megvárod, talán még ma délután itt lesz.

Ferike hitetlenül rázta a fejét.

— Tündér? Oh . . . az csak a mesékben van . . . mondta mamácska, hogy nincs igazán tündér . . . nem is láttam soha . . . az nem hoz nekem halacskát!

— No no . . . hátha mégis akad igazi tündérke is? Én azt mondom neked,

hogy tudok egy olyan kis tündért, aki még ma hoz neked egy halacskát.

— Igazán? szólt Ferike s mosolygott, mert hinni kezdte, hogy Károlyka talán mégis igazat beszél. — Igazán azt hiszed, hogy a tündérke hozhat nekem halacskát?

— Hiszem bizony!

— És hogy hozza el? Az ablakon röpül be vele?

— Nem. Bejön szépen az ajtón.

— Oh, ha igaz volna! sóhajta a szegény beteg fiucska.

— Igaz lesz, meglásd.

Ez a vigasztalás egészen fölvidította a kis beteget. Ellenkezés nélkül szedte a keserü orvosságot s aztán mindig a halacskára gondolva, elszenderült.

Károlyka pedig lábujjhegyen kilópózott.

— Fiacskám, mondá neki Ferike mamája, mégsem jól tetted, hogy fölbiztattad a beteget; mert ha fölébred, annál inkább kívánni fogja a halacskát. Az

TÖRÖK KÉPEK: Nők az utcán.

(Lásd a 381. lapon.)

ilyen beteg, ha egyszer eszébe vett valamit, mindig csak azon töprenkedik!

— Oh, ne féljen nénikém, meglesz a halacska.

A kis Károly sietve tavozott, Ferike mamája pedig kissé csodálkozva nézett utána, mert azt tudta ugyan, hogy Károly igen jószívü fiúcska, de el nem képzelhette, micsoda terven törí most a fejét. Károly azonban sietett haza s otthon először kis hugoskájával, Ilonkával sutogott, azután fölkereste bátyját az öt évvel idősebb Jenőt, ki épen rajzolásal foglalkozott.

— Jenő, kérlek, kölcsönözd ide nekem a halászhorogodat! mondá Károly.

— A horgot? Valjon minek?

— Furesa kérdés? Halászni akarok!

— Ohó! Épen ilyen kis fiúnak való multság! Abból semmi sem lesz. Jól tudod, hogy nem szabad egymagadnak a vízhez menni. A horgot pedig semmi esetre sem adhatom a kezédbe, mert elrontanád, vagy a vízbe ejtenéd. Nem neked való az.

— De kérlek! nagyon nagy szükségem van reá!

— Dehogy van! Keress magadnak más multságot.

— Oh, nem multságból kell! Majd aztán megmondom... meglátod, hogy igazán szükségem van reá.

— Már mondtam, hogy nem adom s ezzel vége; nem érek rá a sok beszédre, dolgom van. De azt mondom, meg ne próbáld elvinni a horgomat!

Károlyka duzzogva kiment a szobából s úgy látszék, kissé meg volt akadva, mert szörnyen elgondolkodott, azután pedig hosszasan tanácskozott a kis Iluská-

val. A tanácskozásnak pedig az lett a vége, hogy egy negyedórával később a két gyermek már kint volt a patak partján, egy mély helynél, hol Jenőt sokszor látták halászgatni. Ilonka kezében egy nagy üveg szelencze volt, Károlyka kezében pedig — egy szép halászhorog.

A bizony, ott halászgatott Károlyka és Ilonka nagyon fontos képpel, de sokáig siker nélkül. Huszszor is leeresztette a horgot a vízbe és kikirántotta, de bizony halacska nem volt rajta. Ez pedig éppenséggel nem volt csoda, mert Károlyka elfelejtett a horogra valami csalétket tenni, annyi esze pedig a halacskának is van, hogy a puszta vas horogba bele nem harap.

Végre észrevette Károlyka, hol a hiba.

— Ohó! tudom már! Láttam, hogy Jenő mindig egy-egy kövér bogárkát tűz rá a horogra, a hal ezt be akarja kapni s akkor aztán megakad a horgon. Keressünk valami bogárkát csaléteknek.

Kerestek tehát a füben s nem sokára találtak is egy jó kövér rovar. Ezt rátűzték a horogra s most már jobb reményvel bocsátotta le Károlyka a vízbe a halászhorogot. Nem is csalódott. Alig néhány percz mulva erősen rángatózott a horog — Károlyka kihuzta s ime egy szép kövér hal függött rajta.

— Megvan! Megvan! kiáltá Károly örömmel. Hamar, Ilonka merits vizet a csészébe, aztán beleteszük a halacsát és így élve elvisszük.

Meg is tették s nagy sietségükben még a halászhorogot is ott felejtették a patak partján. Néhány percz mulva már

Ferike szobájában volt Károly s a kis beteghez lépve, vigan mondá:

— No's Ferike, kell-e még halacska?

— Oh! sohajtá a kis beteg szomorúan, nem volt igaz, amit mondtál. Vártam mostanig... de a tündérke nem hozott.

— Dehogy nem! Épen találkoztam vele itt az ajtó előtt. Mindjárt behivom!

Ezzel Károlyka kinyitotta az ajtót, Ilonka belépett s az üvegszelenczében vigan ficzánkoló halacsát oda nyujtotta a szegény beteg fiúcskának. Ferike arca szinte kipirult az örömtől, habár belátta, hogy hát mégsem igazi tündér hozta a halacsát, hanem csak egy kedves kis leányka. De ez mindegy... megvan, amit kívánt. A kis beteg fiu egészen fölvidult és szinte jobban érezte magát.

— És ki fogta ezt a halacsát? kérde aztán.

— Én magam, felelé Károlyka büszkén.

— Te fogtad? Hogyan?

— Horoggal. Jenő bátyámnak kitünő halászhorga van, azzal fogtam.

Ez azonban eszébe juttatá Károlykának, hogy a horgot ott felejtette a patak partján... gyorsan érte kell menni, mert ha Jenő észre veszi, hogy a horgor nincs helyén, akkor baj lesz. Elbucuzott tehát beteg kis pajtásától és sietett ki a patakhoz. De mekkora volt, rémülete, mikor odaért és látta, hogy — a halászhorog nincs ott többé! Valaki erre járt azóta és elvitte!

Nagy ijedelemmel s egészen megzavarodva indult Károlyka hazafelé. Mit fog Jenő mondani, ha megtudja, hogy kedves halászhorga elveszett!

De mire hazaért, mást gondolt a kis fiu s így szólt magában:

— No bizony, hiszen Jenő nem tudja, hogy én vittem el. Ilonkának megmondtam, hogy el ne árulja a titkot, így tehát nem lehet semmi bajom.

Alig ért haza, már jött hozzá Jenő haragosan és kérde:

— Károly, mondtam, hogy a horgorhoz ne merj nyulni, — mégis elvitted. Hova tetted?

— A horgot? Nem láttam... én nem tettem sehová.

— Dehogy nem! Az imént kérted tőlem kölcsön s mert nem adtam, bizonyosan elvitted tudtom nélkül; nincs ott a helyén.

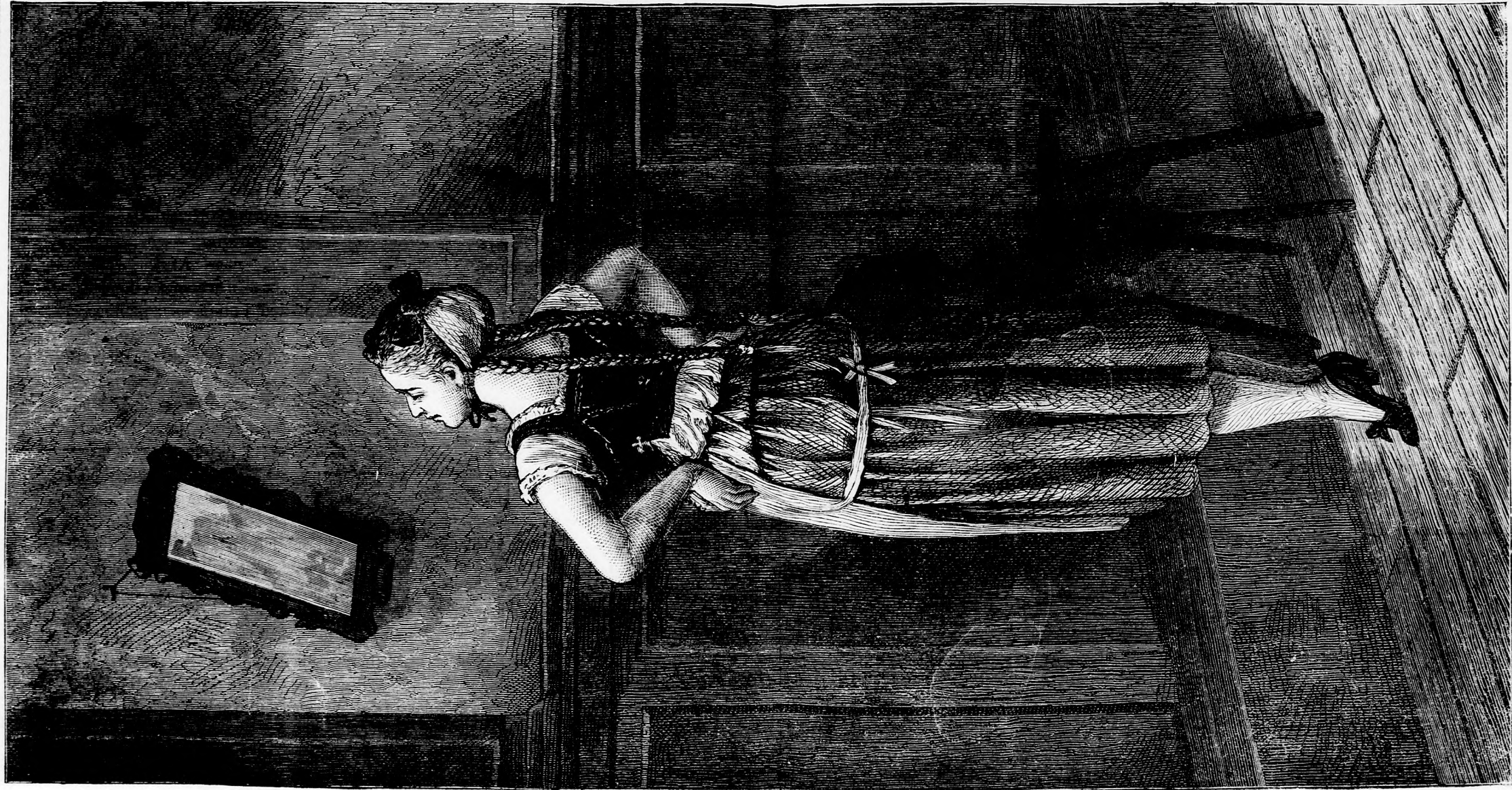
— Arról nem tehetek, én nem vittem el.

Károlyka nagy bátorsággal mondta e szavakat szemébe Jenőnek, de aztán, tudja Isten mért, hirtelen nagyon furcsán érezte magát és sietve kiszaladt a kertbe. Fülíg vörös lett s nagyon, de nagyon kedvetlen volt; nem mert senkinek arczába nézni, félt minden megszólítástól s hamarjában nem tudta, mi a baja. Az volt pedig a baja, hogy hazudott. Lelkiismerete nem volt nyugodt, azt sugta neki, hogy helytelenül cselekedett, mikor a halászhorgot Jenő akarata ellenére is elvitte, el is vesztette és azonfelül még valótlanságot is mondott!

Ezalatt Jenő odabent az egész házat összekutatta — de a horgot végre sem találhatta meg sehol. A mama látta a nagy keresést, kérdezősködött és Jenő elmondott mindent, azt is, hogy Károly-

(Folytatása a 378. lapon.)

1874

HÍR KATA. (Lásd a 382. lapon.)

(Folytatás a 375. laphoz.)

kára gyanakodott, de a kis fiu tagadja; már pedig Károlyka eddig mindig igazat szokott beszélni.

A mama elkomolyodott s nem szólt Jenőnek semmit; de midőn Károlyka bejött a kertből, félrevonult vele egy szobába és így szólt.

— Kis fiacskám, mond csak, de igazán mondd meg mamádnak, nem követtél el ma semmi rosszat?

Károlyka elsápadt. Szeretett volna valamit felelni, de nem tudott, a szó megakadt a torkán s szemeibe könnyek toluhtak.

— No's, valld meg, te vitted el Jenő halászhorogát s elvesztetted valahol, ugy-e? folytatá a mamácska.

— Oh, kedves mama ... igaz ... én vittem el ... el is vesztett ... de jót tettem, ám kérdezze meg Ferike mamáját ... igazán jót tettem.

És Károlyka elmondta, hogy a beteg Ferikének milyen ötlete támadt egy eleven halacska iránt, hogy egészen fölvidult, mikor kivánsága teljesült ... tehát jó cselekedet volt, amit végbevitt.

A mama félig komolyan, félig örömmel hallgatta a fiu beszédét s aztán így felelt:

— Kedves fiacskám, jó szivedről adtál tanúságot azzal, hogy beteg kis pajtásodat vigasztalni iparkodtál szomorú

helyzetében. Ez kétségkívül jó cselekedet. De tanuld meg, kedves gyermekem, hogy a jó tettet nem szabad rossz eszközökkel végbevinni s hogy egyik felebarátunknak használjunk, nem szabad a máséhoz jótalanul hozzányulnunk. Lásd, a kis Ferinek örömet okoztál, de annál nagyobb kárt és bosszúságot Jenőnek s a jó cél nem hozhatja helyre a bajt többé. A jót is csak jó uton kell akarni, csak akkor lesz igazán jó cselekedet.

Károlyka pironkodva hallgatá e szavakat s nagyon érezte, hogy az bizony mind igaz. A mama pedig még így szólt:

— Jenő bizonyosan szívesen segített volna a jó tettben, ha összintén közlöd vele s akkor nem lett volna semmi baj. De te olyanra vállalkoztál, amire egymagadnak nem volt módod s hogy megtehéd, tilos utra tértél, aztán pedig még hazugsággal is tetézted hibadat ...

— Oh, kedves mamácska, szólt Károlyka könnyezve, csak most az egyszer bocsáss meg ... most már tudom, hogy hibáztam ... oh, ha Jenő megbocsátana ...!

Természetes, hogy nemcsak a mama, hanem Jenő is megbocsátott, mikor megtudta, mit tett Károlyka a horoggal. De azért a kis Károly mégis megemlékezett mindenkor erre a kis leczkére s ezután csak jó uton igyekezett jót tenni és soha sem tilos, rossz eszközökkel.

A BIZDRÁ KUTYA BIZTATÁSA.

(Képpel a czimlapon.)

EJNYE be meleg van,
Uracsám Pistike!
Itt a hives patak
Valj' meg nem fürdik-e?

No hamar dobja le
Ruháját, kalapját!
Könnyen meglábolja
A Sziklád patakját.

Attól se tartson ha
Mélyére akad is,
Kihúgom: van erős
Fogam is, nyakam is.

A VÉRSZERZŐDÉS.

(Képpel a 384. lapon.)

Már csak körülbelöl tiz esztendő
van hátra és akkor betelik az ezre-
dik éve annak, hogy magyar őseink
messze földről, Ázsia felől ide vándorol-
tak a mostani szép Magyarországra és itt
állandóan letelepedtek. De hogy letele-
pedhessenek, előbb el kellett foglalni az
országot, mert itt akkor már más népek
laktak, tótok, bolgárok, kiknek királyaik
persze nem engedték könnyű szerrel biro-
dalmalmukat. A magyarok tehát kemény
csatákat vívtak és egymás után legyőzték
ellenségüket, elfoglalták az országot és
maguk közt fölosztották. Az új magyar
birodalom fejedelmének, pedig megválasz-
tották hős vezérüket, ki őket a diadalmas
csatákban vezette, Árpád vezért, kit a
történetírók »honszerző«-nek neveznek el,
mert az ő bölcsességének, hősiességének
köszönhetni ez ország megszerzését.

A magyar nép, mely akkoron ide le-
telepedett, hét törzsből állott s minde-
nik törzsnek volt egy vezére. Ezek álla-

podtak meg abban, hogy közülök Árpád
legyen a fővezér s azontul is mindig Ár-
pád családjából legyen az uralkodó. Csak
vezérnek nevezték megválasztott fejedel-
müket, nem királynak, mert akkor a ma-
gyarok még pogányok voltak. És mikor
Árpád vezérrel megegyeztek, hogy ő le-
gyen a fejedelem, ennek megpecsételésére
vérszerződést kötöttek; ezt a szerződést
pedig nem irták papirosra, mert bizony
efféléhez ők nem sokat értettek s egészen
más volt a szokásuk: egy serleget vettek
elő, aztán mind a hét törzs vezére törrel
megmetszette karját, vért eresztett a ser-
legbe és ebből a vérből ittak. Ez volt a
pogány magyarok legszentebb esküvése;
jelen volt a táltos, a pogány főpap is, ki
megáldotta a vérszerződést.

És aztán ugy is volt, amint ez a szer-
ződés megszabta. Árpád után fia lett a
fejedelem és így tovább mig végre kihalt
a család és azután a magyarok mást vá-
lasztottak uralkodójuknak.

A TEMETŐ BOGÁR.

(Képpel a 380. lapon.)

A szép nyári napon a virágos mezőn,
az árnyas erdőben sétálunk, minden
lépten szemünkbe tűnik egy-egy ér-
dekes természeti tünemény. A ki csak
kissé figyelmesen szemlél, csodálva látja
a természet bölcs alkotását nemcsak a
nagy dolgokban, hanem a legkisebbek-
ben is.

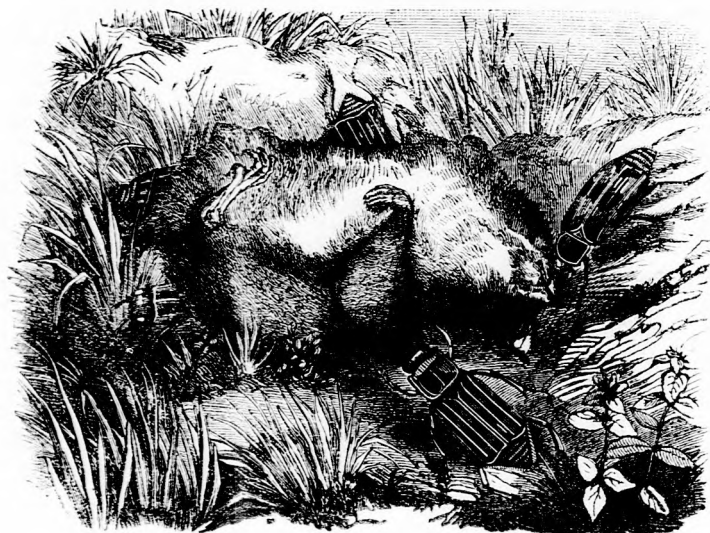
Láttatok-e már temető bogarat? Lát-
hatjátok akárhol a mezőn, sokszor igen
nehéz munkában, mert a földadat, melyet
az ő számára jelölt ki a bölcs Teremtő,
bizony nem könnyű: ő temeti el a külön-
böző holt testeket, melyeket előtalál. Min-
denféle bajok érik a szabadban élő álla-
tokat, rovarokat, pedig nekik nincs dok-
toruk s rövid szenvedés után meghalnak.
De ha nincs doktor van sirásó, — egy
jókora bogár, mely sokszor egész kis csa-

patokban jár-kél és keresi a temetni valót. Amint ilyesmit talál, alkalmas helyen gödröskét ás a földbe, a holt tetemet nagy fáradsággal odavonszolja s aztán betemeti.

Néha csak igen nagy bajjal tudnak a temető bogarak megfelelni kötelességüknek, ha p. o. egy holt egérkét találnak. Ez már oly nagy és nehéz nekik, hogy meg sem bírják mozdítani, ha csak kevesen vannak. Ilyenkor tehát egész sereg

temető bogár odagyül s mindnyájan bekapaszkodnak a tetembe, huzzák, tolják és addig fáradsnak, míg alkalmas helyre jutottak, hol a föld eléggé puha s lehet mélyebb gödröt vájni. Ez persze mind nagyon lassan megy, több napig is tart a nehéz munka; de a kicsiny bogarak nem lankadnak s nem pihennek, míg dolgukat el nem végezték.

Ily módon a temető bogár eltakarít sok olyan holt testet, mely különben rot-

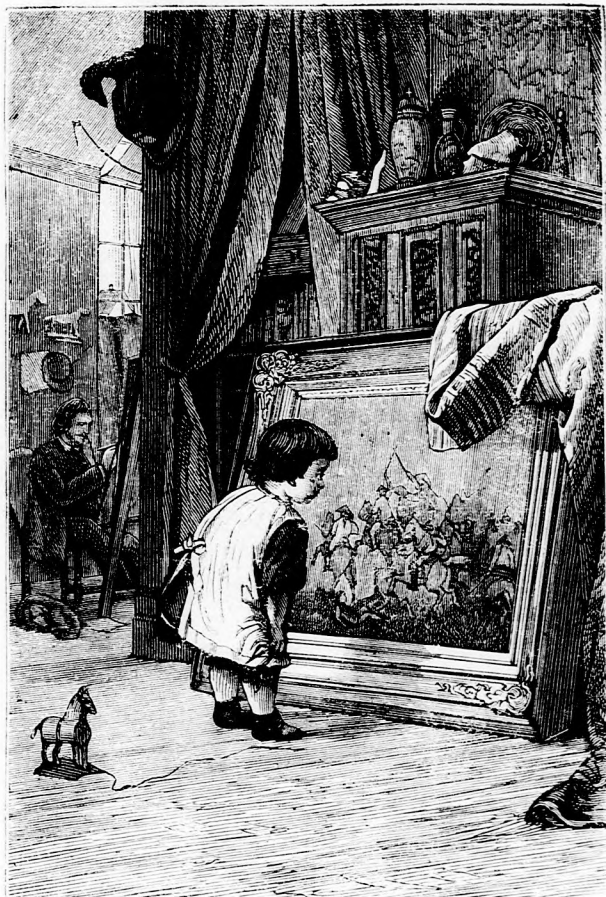
A TEMETŐ BOGÁR.

hadásba menvén át, büzével rontaná a levegőt. Ez a kicsiny igénytelen bogár tehát valóban hasznos szolgálatot végez.

De hogy megértsük a természet bölcsességét, tudnunk kell azt is, mért vállalkozik ez a kis bogár ilyen hasznos, de nehéz munkára? Bizony nem mulatságból, hanem mert szüksége van rá. Ez a bogárka ugyanis a föld alá rakja tojásait. Igen ám, de mikor a tojásból a kicsinyek kibujnak, még különböző átalakulásokon kell átesniök ott a föld alatt s éhen hal-

nának, ha az öregek, mielőtt a tojást oda lerakják, nem gondoskodnának a kicsinyek élelméről. Gondoskodnak pedig oly módon, hogy mint láttuk, a föld alá temetnek különböző holt tetemeiket; e tetemekbe rakják le tojásaikat s a kicsinyek ha kibujtak, nem kénytelenek mozdulni sem, hanem az eltemetett állat husából élnek. Mire ez elfogy, a kicsinyek már felnöttek, kibujnak a földből és azután ők is hozzálátnak a temető munkához.

LÁTOGATÁS.

ENGEDJE meg festész bácsi, kérem ;
Szabad-e a szobájába lépnem ?
Sok szép kép van, mondják, műhelyében,
S nekem kedvem telik a szép képben.

Köszönöm hogy megéngedte nékem,
Órája már, hogy képeit nézem,
S amint nézem, mentől tovább nézem :
Játékom' elfelejtem egészen.

TÖRÖK KÉPEK.

(Képekkel a 372. és 373. lapokon.)

MAI nap annyit beszélnek mindenütt a mi országunk szomszédjáról a törökről, hogy bizonyosan már ti is hallottatok róla. Arról, ami miatt most annyit emlegetik török szomszédainkat,

én nem beszélek nektek, mert ezek komoly, fontos dolgok, az idősb és okosabb embereknek valók ; de mivel már ugyis sokat hallotok a törökről, hát én is elmondok egyetmást, amit érdekes lesz tudnotok.

A török népet sokan a magyar nép rokonának tartják, mert hajdanában, na-

gyon régen a magyar is, a török is Ázsia közép részeiben vándorolt. De bizony ez az atyafiság nagyon kétséges és sokáig nem is nagyon szerettük egymást, mert magyar őseinknek hosszú és véres háborúik voltak a törökökkel, kik akkor nagyon hatalmasak valának és roppant seregekkel indultak ki minduntalan, hogy a szomszéd népeket meghódítsák. Most is vitéz és bátor nép, de többé nem bántja szomszédait, ha ezek nem bántják őt; örül, ha otthon csöndes békességben megélhet. Mert, furcsa, de úgy van, hogy amilyen vitéz és harczias egyrészt, mégis másrészt éppen annyira szereti a békességet és nyugalomát, úgy, hogy kényelmeségének híre az egész világon el van terjedve. Nemcsak nem sétál, de még föl sem kel helyéből, ha csak nem éppen okvetlenül szükséges. Beszélük, hogy egy gazdag török, kinek orvosa azt tanácsolta, hogy naponként nagyobb sétát tegyen, a jó tanácsot olyformán követte, hogy felült szolgája hátára. A szolgának aztán járkálni kellett egy-két óráig s a kényelmes török azt hitte mindegy, akár az ő lába fárad, akár a szolgálé. Persze, efféle bohóságot csak a gazdagabb tehet, a szegény ember bizony éppen úgy fárad és gyalogol, mint minálunk.

A törökök ruházata egészen elütő a miénktől, közöttük még csak kevesen követik az európai divatot, legtöbben az ősrégi viseletben járnak, bő bugyogóban, derekukon övvel, melyben tört és pisztolyt hordanak; fejükön pedig kalap helyett turbánt viselnek, melyet finom kendőből ügyesen fonnak össze. A ki szigoruan követi a vallása parancsait, fejét is egészen kopaszra beretválja.

A férfiak viselete eléggé szép, de a nőké — az ám a furcsa! s tudom, kis leányaim, hogy megijednétek, ha olyan öltözetben kellene az utcára mennetek. A török nőknek az utcán nem szabad arcukat mutatni, befátyolozzák, eltakarják tehát úgy, hogy csak éppen a szemök lát-

szik. Sőt némely tájakon még furesább viseletök van s úgy begöngyölik magukat, hogy messziről azt lehetne hinni, valami mozgó sátor jár ottan.

HIÚ KATA.

(Képpel a 376—377. lapokon.)

EJ be magas ez a tükör,
Jaj,

Nem láthatom benne magam,

Baj!

Karcsu termet, szöke hosszú

Haj!

Van irigyem annyi mint a

Raj!

Hogy int felém belőle a

Fény!

Leemelem a tükröt, le

Én!

Szöke hajam, szemem mint a

Szén!

Csinos vagyok! . . Ez a világos

Tény!

BETÜREJTVÉNY.

é RTT

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

»A KIS LAP« XII. köt. 21-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Királyhágó.“

Helyesen fejtették meg: Buday Emma, Schmidl Laura, Torossy Oliva és János, Oestreicher Hugó, Graber Gyula, Boleman Árpád, Wellisch Malvin és László, Miklós Aladár, Macher Ilona és Ernő, Vukovics Kornél, Koller Ilonka, Jakab Sándor és Stefi, Bankos Izidóra, Grósz Pál, Rohonczy Lajos, Roth Jakab, Frank Mór és Albert, Sziklássy Etelka, Marcsekényi Ottmár, Újváry Dezső, Kepf Irén, Barczán Etelka, Nehrebeczky Ilona, Szücs Lajos és András, Hofbauer Olga, Biró Irma, Aranka és Béla, Kiss József, György és Ádám, Neumann Gyula, Návay Iván, Bernáth Szeréna, Lajos és István, Paiss Mariska, Kohn Hermína, Burián Ilonka, Meisels Regina, Szentpétery Zsuzsánna, Fried Paulina és Mócsi, Krisztel Sári, Vadnay Margit, Hartenstein

Paula, Boronkeay Dezső, Sztankay Kálmán, Fraenkel Mariska és József, Fried Emil és Lajos, Rubint Gábor és Dezső, Hofbauer Lajoska, Schmidt Mari, Stern Fanni, Mara Róza, Zsolnay Jenő, Kumer Béla, Singer Janka, Merza Gizella, Halasy Lizka, gr. Szapáry Lőrincz és György, Pick Szerafin, Malvina és Miksa, Groszmann Száli és Matild, Klein Zseni, Albert és Henrik, Legény Oszkár és Lajka, Tanos Irma, Weisz Gyula, Ney Ida, Brüll Samu, Majtényi Regina és Viki, Jezovics Ilona, Mariska és Kálmán, Lőrinczy Janka és Aranka, Bydeskuthy Sándor, Buda Aranka, Orosz Berta, Mandel Paula és Béla, Szénási Emma, Burger Mariska, Neumán Elelka, Popper Zsiga, Dienes Gábor és Károly, Okolicsányi Gizella, Bauholzer Irén, Kárfunkel Károly, Ullmann Mór, Altmann Lujza, Rozinger Gizella, Jenny és Béla, Kremniczky Jóska, Konrád Angyalka, Weinberger Gizella, Bruck Berta, Pongrácz Irén és Margit, Altmann Szidi, Fülöp Ede, Nagy Margit, Jankó Gyula, Löwy Frigyes, Braun Ödön, Klein Matild, Zinsenheim Ilon és Teréz, Mihelfy Jenő, Traytler Andor, Neumán Ilona és Miksa, Kollerich Margit, Lithvay Mariska és Ilka, Jeney Anna, Török Sarolta, Kohn Berta, Róza, Mór és Áron, Link Jetka, Csasz Vetti, Deutsch Géza, Czóbel Margit, Singer Adél, Csathó Sárka, Várnay Sarolta, Hegedüs Irma és Anna, Kohn Hugó, Pollák Julesa, Vutkovich Sándor, Batta Ilma és János, Török István, Komjáthy János, Reismann Irma, Zombory Mariska, Hufnagl János, Imreh Anna, Diemár Ernő, Boross Benyus, Karakás (?) Mariska és Olga (neveket olvashatóan írjátok alá).

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez!

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel fölkérjük a „Kis Lap“ azon előfizetőit, kiknek előfizetésük június hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

Előfizetési díj:

Negyedévre 1 frt 40 kr.

Félévre 2 frt 80 kr.

Az előfizetési pénzek, (melyeknek beküldésére a postai utalványok használata a legcélszerűbb) az „Athenaeum“ kiadó-hivatalához, Budapest, ferencziek tere 7. sz. küldendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

1874

A VÉRSZERZŐDÉS. (Lásd a 379. lapot.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
 Budapest 1877. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.